

Jižní Korea čelí demografické krizi

Autor: David M. Zsutty

Už tak velice nízká porodnost v Jižní Koreji se v roce 2023 dále propadla na pouhých 0,72 dítěte na ženu, což je přibližně jen třetina hodnoty nutné pro zachování velikosti populace (2,1). Na webu **BBC se dokonce objevil článek**, jehož autorka si klade otázky, proč se tolik Korejek rozhodlo zůstat bezdětných. Jižní Korea a její děsivá situace nám ovšem může posloužit jako užitečná případová studie demografického úpadku, jelikož země není na rozdíl od většiny západních států ovládána k většinovému obyvatelstvu nepřátelsky naladěnou elitou. Naopak, celá řada jihokorejských politiků opakovaně označila nízkou porodnost za „celonárodní problém“, bez nějaké snahy využít jí jako záminku k otevření stavidel masové imigrace. Problémem pak v Jižní Koreji pochopitelně není ani bělošská etnická etnická neuróza či vina. Díky tomu můžeme oddělit a prostudovat další proměnné, a tak se přiblížit možným řešením pro budoucnost, v níž budou nepřátelské elity v našich zemích sesazeny ze svých pozic.

Některá tvrzení z odkazovaného článku BBC můžeme okamžitě takřikajíc zmuchlat a zahodit do koše. Silně pochybuji, že něco tak banálního jako domácí práce je skutečnou podstatou problému neochoty žen rodit. Pokud by to byla pravda, jejich dekadence by byla natolik hluboká, že jakékoliv pokusy o záchranu nestojí za tu námahu. Krtinec domácích prací však snadno vyrostou v horu, není-li dosaženo správné rovnováhy mezi kariérou a soukromým životem, což bylo z celého článku BBC o Jižní Koreji zjištění asi nejnápadnější.

Hlavním viníkem tedy je vysoce konkurenční jihokorejská forma kapitalismu, která naklání rovnováhu mezi prací a životem na jednu stranu a tím podkopává i porodnost. Konkurence i produktivita jsou sice pozitivní, ale i zde je možné to přehnat – vždyť jedovatost bývá otázkou dávkování. Příroda dává ve všech věcech přednost rovnováze, jak definoval svou zlatou střední cestou už Aristotélés – a lidé jsou součástí přírody, jakkoliv zatvrzele to někteří z nás chtějí popírat. Biologická povaha limitů lidstva dává smysl. Jakákoliv teorie, jež zavírá oči před faktem lidské podstaty, nevyhnutelně selže, nebo bude mít přinejmenším zásadní nedostatky – a tím danou skupinu oslabí.

Pruský socialismus, obdivovaný **Oswaldem Spenglerem**, by nám mohl posloužit jako inspirace pro možnou alternativu ke korejskému kapitalismu. Pruský socialismus je v první řadě nutné důrazně odlišit od socialismu marxistického – toho historického i současného („woke“) levice. Cílem pruského socialismu je posílení národa jako celku, nikoliv uspokojení nároků všemožných parazitů a budižkničemů, nemluvě pak už vůbec o vágním pojmu „dělnictva“. To bychom si měli ztotožnit s tím, čemu typický konzervativce říká „daňový poplatník“, tedy se zdravými, produktivními částmi společnosti, ať si na živobytí vydělávají rukama nebo jinak, v ostrém protikladu s liberálním chápáním „dělníka“ jako intersekcionalního baristy, který sám sebe vidí jako bojovníka za práva na pracujících na barikádách 19. století.

Socialismus by měl přestat být sprostým slovem a intersekcionalní barista by na něj neměl mít o nic větší monopol než společnost BlackRock na nákup nemovitostí. Spengler ostatně soudil, že socialismus vznikl dlouho před Marxem, nezávisle na něm. Pruský socialismus dokáže zkrotit kapitalistické excesy, aniž by úplně zadusil hospodářství. Komunisté mají do jisté míry pravdu, když kapitalismus označují za nezbytný předpoklad komunistické revoluce. Pokud nejsou excesy kapitalismu zastaveny, skutečně dochází ke vzniku nespokojené, nesoudržné masy plné „revolučního potenciálu“, což je poněkud vzletný žargon pro touhu strhnout ze zoufalství nebo pouhého vzteku celou strukturu civilizace. I podnikatel jinak vůči blahobytu národa zcela lhostejný by tak měl pruskému socialismu dát přednost před korejským kapitalismem – kdyby jen z obyčejné touhy zachránit si svůj krk.

Demografický soumrak nakonec dožene podnikatelskou výsledkovku, tím spíše v liberální demokracii. Jakmile prudce poklesne porodnost, zvýší se podíl seniorů v populaci a tím i jejich vliv např. ve volbách. Proto američtí politici našlapují kolem American Association of Retired Persons (organizace na ochranu zájmů důchodců – pozn. DP) skoro stejně po špičkách jako v případě American Israel Public Affairs Committee (AIPAC, izraelská lobbistická skupina – pozn. DP). Zájmem seniorů je pochopitelně zajištění výplaty penzí, na které ovšem nebude mít kdo vydělávat. Protože řada z nich navíc nemá vlastní děti, zhusta budou postrádat také přímý, emocionální zájem na zajištění budoucí existence vlastních lidí. Dále se tak může vyhrotit nebezpečné pokušení importovat si pracovníky z ciziny, a tak krátkodobě uměle navýšit ekonomické ukazatele jako HDP – přestože dlouhodobě negativní dopady imigrace výrazně převyšují případné krátkodobé výhody, jak ukázala Ann Coulterová ve svém *Adios America*, a to i když se omezíme v hodnocení dopadů výhradně na hospodářské kategorie. Podobně neodolatelně se může zdát i možnost si na chod důchodového systému vypůjčit a ohromný veřejný deficit, navýšený o úroky z půjčených peněz, předat následujícím generacím.

Část z oněch relativně málo mladých, kteří se do hyperkapitalistické – byť třeba etnicky homogenní – země narodí, navíc zřejmě zaujme rezignovaný postoj (v posledních několika letech módně označovaný jako *quiet quitting*), kdy pro svého zaměstnavatele i zemi jako takovou budou dělat jen naprosto nezbytné minimum. V Japonsku také například už delší dobu sledují rostoucí fenomén tzv. *hikimori*, tedy mladých lidí zcela stažených z ekonomického i společenského života, částečně i v důsledku stresu z mimořádně konkurenčního prostřední tamější ekonomiky, byť japonská situace nedosahuje tíživosti té korejské.

Pokud se mládí uzavřou do ulity, znamená to méně produktivní i motivovanou populaci. V Americe si zaměstnavatelé stěžují na pracovníky generace Z dost možná právem, přesto ale nepodceňujme oprávněné pochybnosti mladých a slabší motivaci ve světle stávající hospodářské reality. Jistě, mladí mají pocit, že jim svět něco dluží: poctivou mzdu za poctivou práci a středostavovský životní styl, který jim slibovali.

Kapitalismus korejského stříhu příliš nepřeje ani vlastenectví. Návdavkem k masové deziluzi nechává lidem jen málo času k náboženskému nebo kulturnímu vyžití, třeba návštěvě chrámu, vyřezávání dýní nebo návštěvě slavnosti s ohňostrojem. Ty se tak nakonec odbydou narychlo a jako prázdný rituál, nebo se zruší úplně. Přestože nemají bezprostřední ekonomickou hodnotu, slouží jako pojivo společnosti a neokázale posilují i vlastenecké impulzy. Bez nich obyvatelé ztrácejí emocionální vztah k vlastní zemi – včetně její ekonomiky.

Vojenská služba je v Koreji nanejvýš neoblíbená, přestože země sdílí svou jedinou pozemní hranici s nepřátelským, dystopicky militarizovaným režimem. V nepříteli vzdálené budoucnosti tak možná Severokorejci budou moci jednoduše napochodovat přes hranici, protože proti nim budou stát jen starci v plenkách a hrstka znechucených mladých, bez většího důvodu umírat za obranu hranic, když se vlastně jedná jen o výběr, v jaké dystopii budou žít.

Kromě stažení se ze života společnosti se ovšem znechucení mladí mohou pustit do systému prostřednictvím socialismu baristického stříhu a jako spojence si k tomu vzít nebo přizvat imigranty z Třetího světa.

Všechny tyto nastíněné dosti předvídatelné důsledky kapitalismu korejského typu by měly silně znepokojovat i podnikatele vůči svému národu spíše lhostejného. Otevřenost imigraci se může jevit jako zdroj levnější pracovní síly a snad i jako beranidlo proti odporu většinové společnosti vůči oligarchické predaci. Snadno však touto cestou vznikne pátá kolona neinteligentních a roztrpčených cizinců, kteří jasně vidí, kdo se má dobře a kdo ne. Předpokládat, že si nad nimi oligarchie udrží kontrolu donekonečna, by bylo dosti bláhové. K takovýmto rizikům by měl moudrý podnikatel cítit značnou nechuť.

Nezapomínejme ani na hrozbu vyššího zdanění, uvaleného na podniky k ufinancování důchodů, nebo snad jen pro uspokojení touhy po potrestání úspěšných. A jakkoliv se neustálé navyšování dluhu může jevit jako snesitelná cesta, zvláště pro ty pro, kdo se díky svému věku nebudou muset potýkat s následky, mladší úspěšní podnikatelé by neměli předpokládat, že se důsledků výbuchu dluhové bomby nedežijí.

I kdyby nám ale ekonomicky gramotný a racionální byznysmen vše výše načrtnuté souhlasně odkýval, bude i nadále „uvězněn“ v jakési době vězňova dilematu s ostatními bezskrupulózními podnikateli a společnostmi. Byť by tak pro ně všechny byla výhodnější spolupráce, zůstává pro každého jednoho z nich silná motivace všechny zbylé podrazit. Jižní Korea i jakákoliv jiná země by z uměřenosti svých oligarchů měla užitek. Pokud se ovšem omezí jen jediný národ, zatímco ty ostatní si zachovají svou ctižádost, bude silně oslaben.

Možnou cestu z tohoto vězeňského dilematu bychom mohli nalézt v teorii her. Zájemce o možnosti její aplikace na rasové vztahy bych odkázal **sem**, na užití pro mezinárodní vztahy **sem**. Typickým řešením pokusení využívat konkurenčních metod tam, kde to nabízí značné individuální benefity, přestože z případné spolupráce by měli prospěch všichni zúčastnění, však může být ustanovení neutrálního rozhodce zvnějšku.

Představme si dvě země A a B, jež si sice uvědomují, že nadměrný rybolov ve sdílených pobřežních vodách vedoucí až k vyhubení daných rybích druhů by byl katastrofou, jestliže ale země A bude lovit nadměrně a země B nikoliv, bude na tom země A škodná v krátkodobém i dlouhodobém měřítku – druhá země získá více ryb dnes i v budoucnosti. Pokud ale obě země podepíší smlouvu o rybolovu a dobrovolně se zaváží k vynucování regulačních mechanismů, využijí v dlouhodobém měřítku svůj potenciál nejlépe.

Silný socialistický (v pruském duchu) stát tak je tím nejlepším řešením vězňova dilematu hyperkapitalismu. Může fungovat coby neutrální policista, který dohlédne na maximalizaci dlouhodobého potenciálu podnikání, aniž by se společnost propadla do ničivého soupeření všech proti všem.

Je ale silný socialistický stát tím nejlepším řešením? Nemohla by funkci splnit účelněji dobrovolná sdružení podnikatelů? Bohužel nikoliv, protože až příliš kapitalistů je dostatečně krátkozrakých, aby podvádělo, a jen sotva by v takovém prostředí mohl vzniknout účinný donucovací mechanismus. V okamžiku, kdy by někdo z nich nabyl přesvědčení, že dokáže přežít odplatu za zradu ostatních, dopustil by se jí. Nastal by chaos. Kdo se rozhodl zradit ostatní, nespíš si spočítal, že se nemusí bát jejich odvety. Nejlepším rozhodcem tak je někdo, kdo stojí mimo podnikání a má v rukou účinné nástroje k potrestání aktérů. Stát obě tato kritéria splňuje.

V ideálním světě by rozhodce měl mít také silný emocionální zájem na zdraví národa, jakkoliv se důvody jeho ustanovení do funkce mohou jevit ryze ekonomicky. I když někdo není bělošský nacionalista, může se člověk blízký našemu myšlení jevit jako vhodný kandidát, jelikož máme jisté povědomí i emocionální zájem na zvrácení demografického úpadku.

Proč to nedokáže liberální demokracie? Slabší stát má totiž tendenci proměnit se ve vládu peněz. Jak si všiml Oswald Spengler i nespočet dalších, volební kampaně v liberálně demokratickém prostředí vyžadují masivní financování, což kandidáty tak nějak přirozeně směřuje do kapes velkého kapitálu. Jak vysvětlil Hans-Hermann Hoppe ve své *Demokracii: Bůh, který selhal* (*Democracy: The God that Failed*), politici bývají příliš často krátkozrací, se sklony vyplundrovat stát tady a teď, protože si nemohou být jisti, že zítra budou ještě mít

příležitost. Příliš snadno tak podléhají lákání podnikatelů, kteří chtějí převést svou konkurenci. Gavin Newsom (demokratický guvernér Kalifornie – pozn. DP) tak například prosadil výjimku z nedávného navýšení minimální mzdy ve státě výlučně pro potravinářskou společnost Panera Bread, jednoho ze svých největších donorů. Slabost liberálně demokratických politiků by tak jednoduše přenesla výše načrtnuté problémy dobrovolných hospodářských sdružení a spolků do politického prostředí, místo aby je vyřešila.

Silný, zasahující stát je nezbytně nutný, protože byznysu nelze svěřit dohled nad sebou samým už z podstaty věci – a slabý stát navíc velmi snadno podléhá tlaku těchto obchodních zájmů.

Dalším velmi nápadným postřehem z článku BBC je vysoká míra vzdělanání korejských žen a obyvatel země vůbec, což spadá pod širší množinu problému hyperkonkurence. Jak ukazuje F. Roger Devlin ve své **Sexuální utopii**, vyšší vzdělání koreluje s nižším počtem dětí, z velké části proto, že se ženy z hluboko zakódovaných biologických důvodů odmítají „zahazovat“ s (minimálně v jejich očích) níže postaveným partnerem.

Podobně jako tomu bylo u některých raných socialistů, by měla i naše ideální společnost usilovat o omezení zapojení žen do hospodářského života, a to jak pro jejich ochranu před predací kapitalismu, tak usnadnění a povznesení jejich mateřské role, to vše doprovázené vytvořením specifických oblastí ekonomiky, pro ženy víceméně vyhrazených. Nakolik je něco takového možné i ve společnosti po případné revoluci, zůstává otevřenou otázkou. Pravdou ovšem zůstává, že Homer Simpson, který z jedné mzdy v nijak elitní pozici užívá pětičlennou rodinu v hezkém domku ve slušné čtvrti, nebyl ještě v 90. letech utopická fantasmagorie. Měli bychom usilovat o dosažení formulky 1-4-40: jeden muž by měl dokázat uživit čtyřčlennou rodinu při čtyřicetihodinovém týdenním úvazku v „obyčejné“ pracovní pozici. Platí to tím spíš, že 90. léta ještě nebyla příliš ovlivněna počítačovou revolucí, která prudce navýšila efektivitu práce, a nastupující revoluce spojená s umělou inteligencí ji zvedne ještě výrazněji – a **nejsilněji zasáhne právě pozice obsazené převážně ženami**. V nepříteli vzdálené budoucnosti budou lidé požadovat spravedlivý podíl bohatství vytvářeného počítači a umělou inteligencí. Nebude-li jim vyhověno po dobrém, nejspíš se jej zmocní tak či onak násilnějšími metodami.

Vzdělání, stejně jako korejský kapitalismus obecně, podléhá zákonu klesajících výnosů, což nejen že oslabuje národ, problémy to představuje i pro byznysovou stránku věci. Z odstupů perspektivy suverénního státu požadavky penězoměnců, aby lidé promarnili spousty času ve školních škamnech, nedávají větší smysl. Jen nemnoho pracovních pozic, samozřejmě s význačnými výjimkami jako neurochirurgie nebo raketové inženýrství, skutečně vyžaduje intenzivní a dlouholeté vzdělávání. Přemíra vzdělanosti navíc nahlodává kvalitu vzdělávacího systému, a tak proces formování elitních mozků spíš narušuje, než by mu napomáhala.

Nejlepším ukazatelem budoucího úspěchu zaměstnance není vzdělání, ale IQ. Jeho testování je účinné, spravedlivé a přesné. Jelikož ale černoši vycházejí z testů inteligence v průměru hůře v důsledku vrozených biologických odlišností, před kterými máme za všech okolností zavírat oči, jsou obyčejné IQ testy (v jistých kontextech) ve Spojených státech výslovně

zakázané. A kvůli minovému poli možných žalob na základě omezování občanských práv a svobod mohou být neúnosně rizikové i všemožně sofistikovaně upravené testy pro specifická povolání.

Nemožnost nahradit při nábořech tituly IQ testy je jen jedním z mnoha příkladů jednoznačné nutnosti vypořádat se s občanskoprávními precedenty a legislativou, má-li se Amerika – nebo nějaký její nástupnický útvar – někdy dočkat požitků z fungování pruského socialismu, nebo vlastně jakékoliv alternativy k liberální demokracii. Jakkoliv je stávající americký Nejvyšší soud připraven „natřít“ to liberálům v náboženských otázkách, „konzervativní“ soudci jsou jen vlažní občanští/křesťanství nacionalisté, kteří by se nikdy nepustili do rozplétání klubka desetiletí protibělošských precedentů, postavených podle zásady *stare decisis* na piedestal. Když pomíneme, že jsou produktem Federalist Society, ani jednoho z nich nelze považovat za státníka s širší strategickou vizí, instinktivním porozuměním dějinným silám nebo zkušenostmi s prací s tvrdými daty.

Krom silného socialistického státu tak nutně potřebujeme také autoritu césarského stříhu. Jedině někdo takový dokáže usměrnit dostatečně silnou vůli k moci, potřebnou k demontáži právního paradigmatu 60. let. Jediné Alexandrův meč je dost pádný, aby přetnul gordický uzel občanskoprávních precedentů.

Krom toho, že zácvik v praxi obecně bývá efektivnější a že **52 % čerstvých absolventů ve Spojených státech** pracuje v rychlých občerstveních, prodeji a dalších podobných méně kvalifikovaných pozicích, převzdělanost je vysoce neefektivní – neničí jen úroveň kvality života, ale zdraví národa jako takového. Jeví se mi jako naprosto nepochopitelné, že Jižní Korea, neomezovaná lidskoprávními precedenty, klade takový důraz na formální vzdělání namísto IQ, snad v jakési bizarní snaze získat v krysím závodě i tu sebenepatrnější výhodu. Jak vysvětlil člověk z Imperium Press na jejich účtu na platformě **Substack**, lze korejskou posedlost vzděláním chápat jako relikv konfuciánské tradice, jež – byť se přes ni masivně přebral liberalismus s feminismem – nyní v jakési zvláštní synergii s těmito protitradičním silami společně rozkládají korejskou společnost zevnitř.

Jižní Korea působí jako dobře spravovaná a pokojná země, ze strategického pohledu jí však zmítá nekonečná, byť nekrvavá válka všech proti všem. Tímto bojem sama proti sobě netrpí jen tamní obyvatelstvo, ale také její mocenské postavení. Jedna z dotázaných žen se BBC svěřila: „Musela jsem donekonečna tvrdě dřít, ne abych si splnila své sny, ale abych dosáhla na průměrný život.“ To je v ostrém protikladu s pruským socialismem, kde sice existují hierarchie, ale každý má svou pozici v duchu spolupráce, a i samotný císař slouží jako první občan státu.

Pruský socialismus znamená všichni za všechny, korejský kapitalismus všichni proti všem.

Zdravý národ by měl spolupracovat stejně účinně jako třeba sportovní tým. Vnitřní soupeření je pochopitelně přirozené, nikoliv však na úkor týmu. Z požadavku na vysokoškolské tituly pro zaměstnání, která je nemají důvod vyžadovat, mají prospěch výhradně poskytovatelé studentských půjček a vysoké školy. To, že nemáte vysokoškolský titul nebo jste nedej bože

dostali na střední trojku z matematiky, by z vás nemělo udělat podčlověka, který si nezaslouží mít rodinu, což říkám jako člověk spíše převzdělaný. I ve světě UI a automatizace budeme potřebovat instalatéry. A když nebude instalatérům a dalším dopřána základní lidská důstojnost, těžko od nich čekat něco na oplátku. Třídní boj všech proti všem, jak probíhá v Jižní Koreji, hrozí proměnit ty, kdo by jinak byli vlastenci, v našťvanou pátou kolonu.

Boj všech proti všem likviduje Jižní Koreu do té míry, že země je méně udržitelná než Severní Korea, jež si navzdory všem dystopickým opatřením a vleklému nedostatku potravin **udržuje porodnost 1,79**. Byť nedosahuje hranice obnovy populace 2,1, bude při zachování současného vývoje Severní Korea schopná snadno si jižního souseda podmanit. Pokud ani ideologie na úrovni memu jakou je *čučče*, nedosahuje škodlivosti vašeho systému, bude s vaším systémem něco hodně špatně.

Jaká opatření v Americe a na Západě obecně by mohla předejít tomu, aby Západ dopadl stejně jako Jižní Korea? Mohli bychom odvrhnout toxický feminismus, na nějž se soustředí analýza jihokorejské krize z pera lidí z *Imperium Press*. Podobně jako osvobození se z pasti převzdělanosti by i zde nejspíš bylo nutnou podmínkou oprostít se od lidskoprávních judikatury a legislativy. Než k tomu dojde, mohly by problém alespoň zmírnit finanční stimuly porodnosti maďarského stříhu.

Peněžní pobídky se v Maďarsku do jisté míry osvědčily, když stávající TFR 1,55 celkem viditelně převyšuje číslo 1,3 z úvodní půldruhé dekády 21. století. 1,55 není žádný zázrak, ale ani demografická pohroma. Srovnatelné programy ovšem nezafungovaly v Jižní Koreji, nejspíš proto, že na rozdíl od Maďarska svírá Koreu pevnější krunýř zoufalství z hyperkapitalismu a radikálního feminismu. Jihokorejskou porodnost nelze zvrátit jen pomocí kapitalistické metody házení peněz na problém.

Pro Ameriku bychom si z toho měli odnést cenná ponaučení: Finanční pobídky maďarského stříhu fungují mnohem lépe ve společnosti se zdravějším ovzduším. A i když v Americe nedosahujeme co se hyperkonkurence týče korejské úrovně toxicity, pomalu se tímto směrem suneme. Imigrace a feminismus problém dále zhoršují. K dosažení co nejlepších demografických výsledků bude třeba sladit finanční programy se snahami o ozdravení společnosti, která nabízí lepší rovnováhu práce a soukromého života, dostupné bydlení, etnickou soudržnost, tradiční role pohlaví a odolnější společnost.

Leckdo namítne, že ještě není čas na tak drastická opatření jako na jihu Korejského poloostrova. V roce 2021 se TFR nehispanických bělochů v Americe pohybovala kolem 1,6, vysoko nad apokalyptickými korejskými 0,7 a dokonce kousek nad maďarským údajem 1,55. Zaznívají dokonce hlasy, že jakkoliv procházíme demografickým útlumem, po něm nastane výrazné zlepšení: jelikož natalismus údajně má být výrazně geneticky podmíněn a děti budou mít hlavně ti přirozeně nejvíc natalisticky orientovaní, budou tyto „plodivé geny“ v následujících generacích zastoupeny mnohem výrazněji.

Problém se spoléháním se na samovolné zlepšení spatřuji v tom, že nemíníme zatížit potenciální obrozující se generace příliš vysokými dluhy, nezvladatelným počtem penzistů

nebo snad cizích imigrantů. A i když se jakási reakce kýženým směrem jeví vcelku logicky, stále zůstává jen spekulací. Spengler se nemýlil, když nazval optimismus zbabělostí, a tak bychom neměli vsázet osud našich národů na optimistickou teorii. Reakce může přijít až za několik generací, takže než k tomu dojde, nemusí z našich společností zůstat na kameni kámen. Jižní Korea ukazuje, že hyperkapitalismus je podobně jako feminismus koncentrovaný jed, kterému se za každou cenu musíme vyhnout. Máme povinnost vůči našim potomkům konat tady a teď. Proč tedy namísto vkládání nadějí do budoucích generací, že nějak získají genetickou imunitu proti špatným idejím, nepřestaneme vštěpovat špatné ideje a jednat podle nich – už dnes?

Krise nám může být příležitostí. Z dětí se v nastávající celosvětové demografické zimě stává strategický zdroj. Až krize konečně pomine, získají země schopné zvládnout stávající krizi lépe značnou výhodu nad ostatními. Nalezení a zavedení funkčních pronatalistických opatření je současně uchopením příležitosti i snahou odvrátit zkázu. Potřebujeme ale na celou věc hledět z dlouhodobější perspektivy, k čemuž je liberální demokracie pro svou krátkozrakost a chamtivost nanejvýš nevhodná. Nutně se tedy musíme zamýšlet nad iliberálními alternativami, jako jsou právě pruský socialismus a césarismus.

Byť Spengler ve svém eseji *Pruský socialismus* předvídal celosvětový střet kapitalismu se socialismem, byl také přesvědčen, že jedině Němci mohou opravdu uskutečnit ideu pruského socialismu – který vyrůstá z kořenů starobylých rytířských impulzů povinnosti a velení, v protikladu k v jádru vikinskému anglickému kapitalismu s jeho individualismem a hamižností. Spengler o anglickém socialismu s despektem hovořil jako o kapitalismu pro chudé, kvůli jeho omezenému důrazu na mzdy namísto hierarchie.

Amerika, Jižní Korea nebo kterákoliv jiná země sice možná nedokáže napodobit pruský socialismus, mohou však poskytnout inspiraci pro socialismus uzpůsobený instinktům našich jednotlivých národů. Užitečným vzorem pro americký socialismus by se tak mohla stát třeba nacionalistická opatření Theodora Roosevelta: rozbíjení trustů a ochrana životního prostředí.

Překážkou americké verze pruského socialismu by mohla být americká tradice odporu vůči silnému státu. I v naší krvi se skrývá spíš vikinský než rytířský, impulz, zděděný po předcích, kolonistech a hraničářích. Francis Parker Yockey ve svém *opus magnum Imperium* však vysvětlil, že příčinou slabé americké státní tradice bylo dlouho otevřené, neosídlené pohraničí a nepřítomnost silného konkurenta na severoamerickém kontinentu, který by Spojeným státům vštěpil cenné lekce z realismu.

Bílá Amerika se však postupně stala zemí ovládanou nepřátelskou elitou, plnou cizích lidí, jimž nečiní sebemenší problém instinktivní porozumění schmittovskému rozlišení přítel-nepřítel v srdci politična. Ale kde je vůle, tam je cesta, a tak se nám otevírá vynikající příležitost vytvořit si naši vlastní státní tradici. Kapitalismus a liberální demokracie – nehleď na to, že se neustálým omílání staly prázdnými frázemi – nám jen sotva mohou nabídnout skutečné řešení.

Pruský socialismus nebo variace na něj umí ochránit před komunistickou revolucí nebo

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

demografickou implozí – korejský kapitalismus tyto neblahé výsledky v podstatě garantuje.

Úvaha Davida M. Zsuttyho **Korean Capitalism & Prussian Socialism** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 18. března 2024.